

Jak to bylo v Nebesklíně

aneb Tak trochu jinak pro Pivrnce

Za sedmero kopci a devatero řekami se rozprostíralo tajemné království Nebesklína. Všechno v něm bylo vyrobené z toho nejčistšího skla. Stromy, květiny i obydlí nejrůznějších bytostí byly skleněné. Oblohu tu brázdily těžké mraky, které spřádal Mrakošmak – velký, huňatý obr s křídly z mlhy. Každé ráno nabíral dech a foukal na oblohu nové obláčky, aby se země nikdy necítila osamělá.

Jednoho dne však Mrakošmak zjistil, že jeho mraky se rozpouštějí mnohem rychleji než obvykle. Vítr je hnal pryč, slunce je spalovalo, a země začínala schnout. Věděl, že za tím musí být nějaká kouzla, a proto se vydal za Pamětnicí, nejstarší bytostí v Nebesklině, která si pamatovala vše od počátku věků.

Pamětnice žila v jeskyni ze skleněného prachu. Byla to bytost s průsvitnými vlasy, v očích měla celou historii světa a hlas jí zněl jako šepot starých stromů.

„Drahá Pamětnice,“ začal Mrakošmak, „moje mraky mizí a země usychá. Víš, kdo za tím stojí?“

Pamětnice na chvíli zavřela oči a pak pravila: „To je práce Panožrouta. Putuje krajem a polyká vše, co je chladivé. Kde projde, tam se už žádný stín neuchytí.“

Mrakošmak věděl, že Panožrout je nebezpečný. Snědl už mnoho krásných věcí – mlhu nad jezery, sníh na horách i noční rosu. Musel ho zastavit a rozhodl se vydat se na cestu za ním.

Pamětnice s ním poslala svého vnuka Jasmíra, mladého čaroděje s laskavým srdcem, jenž ovládal světlo hvězd.

Společně se vydali hledat Panožrouta. Putovali po skleněných cestách, až se dostali na křižovatku, uprostřed které stál skleněný pařez. Na pařezu seděl Kochal a zpíval smutnou píseň. Kochal byl moudrý pták s modrým peřím, který rád sedával ve větvích skleněného stromu a zpíval písně tak krásné, že dovedly utišit i bouři. Mezitím co byl pryč, přišel Panožrout a strom, který vrhal chladivý stín, spolknul. Kochal se připojil k Mrakošmakovi a Jasmírovi a všichni společně se vydali hledat Panožrouta.

Našli ho nedaleko v Údolí vyschlé studny. Panožrout byl obrovský tvor s ústy jako bezedná propast. Když uviděl Mrakošmaka, Kochala a Jasmíra, otevřel tlamu a chtěl je spolknout!

Ale než to stihl, Kochal spustil svůj nejkrásnější zpěv. Panožrout se zarazil, nikdy předtím nic tak nádherného neslyšel. Jeho hlad se zmírnil, oči se mu rozzářily. Jasmír zvedl ruku a poslal k Panožroutovi jemné světlo hvězd. A Mrakošmak mu daroval kousek svého nejměkčího mraku.

Panožrout si poprvé uvědomil, že nemusí požírat krásu – mohl ji vnímat a těšit se z ní. A tak přestal pohlcovat stíny a začal pomáhat Mrakošmakovi tvarovat mraky tak, aby byly pevnější a vydržely déle.

Země se znovu napila deště, louky rozkvetly a Jasmír s pomocí světla hvězd vrátil vše v Nebesklíně do původní podoby. Ponechal jen skleněný pařez na křižovatce jako památku na setkání přátel, kterým nebyla lhostejná budoucnost Nebesklíny.

Pamětnice si pak do svého srdce vepsala nový příběh – o tom, jak se i největší hlad dá utišit krásou a laskavostí.

Takže milí Pivrnci, místo večere očekávejte na Mecheche pohlazení na duši od krásného a laskavého Velkého Pivrnce a společně poprosíme Čížu, aby nám zazpíval píseň, co utiší bouři ve vašich žaludcích.

A pokud ti snad pohádka nepomohla ke štěstí, tak jsi beznadějný případ a na Mecheche tě spolknou Panožrout.